

Michelle Hodkin

Noah Shaw. Devenirea

Traducere din engleză de Anca Zaharia

Pentru băieții pierduți și fetele care îi găsesc

Avertisment

Acest roman vorbește, printre altele, despre suicid, omucidere, atac cu armă mortală, atac cu minte letală, rău făcut altora, rău făcut propriei persoane, tulburări de alimentație, sentimente tulburi, existențe tulburate, umilirea pentru felul în care arăți, umilirea victimei și orice fel de umilire, toane, toane proaste, năbădăi, desfigurare, figuranți, moartea unor adolescenți, moartea unor adulți, moartea unor figuri autoritare, moartea unor personaje tipice fără însemnătate. Și sex. Dar dacă ai nevoie de un avertisment pentru asta, nu citești cartea care trebuie.

Partea întâi

*În loc de iubire, de bani,
de faimă, dă-mi adevărul.*

— Henry David Thoreau, *Walden*

Dragul meu prieten,

Te rog să mă ierți că nu ți-am scris, dar călătoria a fost lungă și, până acum, destul de primejdioasă.

Ai recunoscut că nu va fi o... aventură ușoară, deși trebuie să mărturisesc că nu mă așteptam ca asta să însemne că voi ajunge în Calcutta și voi fi unul dintre cei doar trei supraviețuitori de pe vaporul Ceres.

Primul om care a dispărut era neguțător; nimeni de la bord n-a putut să dea detalii despre felul în care a dispărut, iar căpitanul și echipajul, cu toții niște oameni liniștiți, nu știau cine e înainte să ne îmbarcăm în călătoria noastră. A început o căutare pe vapor și, când nu s-a dat de urma lui, căpitanul a tras concluzia că trebuie să fi căzut peste bord pe timpul nopții.

Când căpitanul a dispărut, opt zile mai târziu, niciunul dintre noi nu a mai putut spune același lucru.

Ceres a plecat din Londra cu douăzeci și unu de bărbați la bord, punându-mă și pe mine la socoteală. Conform recomandărilor, am ascuns adevărata natură a aventurii noastre tuturor celor care întrebau, chiar și membrilor Companiei. Mă aștept ca dimineață

să fiu interogată în legătură cu evenimentele ultimelor două luni, iar toate documentele sunt în ordine.

Soției mele i-am spus doar ce era necesar — și anume, i-am mărturisit credința mea că avea să fie o călătorie rodnică și încă sper să fie astfel, deși nu norocul, ci soarta mea — și a multora — sper să fie mai bună. Deși doar tu știi acest adevăr.

*Cu respect,
S.S.*

1. Cucerește sau mori

Suntem o mână de oameni, cu ochii rămași fără lacrimi, noi, supraviețuitorii lui David Shaw.

Imaginează-ți: noi cinci adunați ca un buchet ofilit, bunica mea fiind singurul ciulin rămas în picioare.

Lângă ea, bunicul meu se încovoiaie ușor sub marea cupolă de deasupra noastră, pictată de un artist groaznic de faimos acum câteva secole. Este literalmente casa noastră moștenită de la strămoși și a fost construită pe la 1500 de către Henry al Nuștiucarelea. Bunicul, cunoscut și ca Lordul Elliot al II-lea, a fost cândva un englezoi robust, cu o ținută semeață, dar plin de voie-bună. Vânător de fazani, de vulpi, nu însă și de avere — pe care a moștenit-o de la tatăl său, care a moștenit-o de la al lui și tot așa. Acum stă adus de spate alături de bunica mea, iar jumătate de față îi este încremenită într-o grimasă permanentă în urma unui atac cerebral de acum doi ani. Am încercat să-l vindec când mi-am dat seama că puteam să o fac. N-a mers. Tot nu știu de ce.

Ochii lui de un albastru-deschis sunt înnegurați și privesc în gol în timp ce se sprijină în bastonul lui, cu mâna tremurând. Bunica mea își ascunde cu greu bucuria

la vederea familiei noastre în robe negre stând pe marile trepte de la marea intrare în timp ce ne prefacem că așteptăm mașinile sub privirile îndoliaților care trec la pas. Nu contează că bunicul nu poate urca pe scări — domniței Sylvia nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie.

Imaginează-ți, dacă vrei, o versiune mai vicleană și mai crudă a lui Maggie Smith, și-atunci îți vei face o idee despre cum arată bunica mea. Adaugă și o doză nesănătoasă de toxină botulinică și gata imaginea.

Stând lângă ce a rămas din familia mea, nu m-am simțit niciodată mai străin ca acum. În vreme ce vulețul îl ajută pe bunicul să coboare la mașină, mama mea vitregă, Ruth, o prinde de mână pe sora mea, Katie — mai mult de dragul lui Katie decât pentru ea însăși. De fapt, mama mea vitregă pare să fie chiar bine, îndurând această oroare de parcă ar fi o zi ca oricare alta petrecută împreună cu bunicii mei — s-a antrenat ani de zile ca să fie o americană modestă și, pe lângă asta, a doua soție a tatei. Sora mea, în schimb — cu ochii ei albaștri ca marea mohorâți și întunecați, privind în gol, și cu hainele ei negre —, pare ea însăși moartă; abia bagă de seamă când mama mea vitregă îi dă drumul ca să se ducă singură spre capelă. Ar trebui să mergem și noi cu ea, dar bunica a insistat asupra acestui aranjament (mașină separată pentru a doua soție) și nici lui Ruth nu i-a păsat suficient ca să se împotrivescă sau n-a vrut să-și bată capul.

Capela din secolul al XVIII-lea se află pe terenurile proprietății, la doar o jumătate de kilometru distanță — turla ei străpunge cerul englezesc (gri, lipsit de soare, brăzdat din când în când de câte o cioară). Un crâng îngrijit ascunde ruinele bisericii din secolul al XII-lea care a fost acolo înainte. Cum era de așteptat, bunicii i

se par urâte, dar National Trust a ajuns la o înțelegere cu un înaintaș falit sau altul — să întreții castele nu e ieftin — și astfel au împiedicat-o să distrugă ce nu ar trebui distrus. Sunt mai degrabă sentimental când vine vorba de ruine — în copilărie încercam, fără tragere de inimă, să mă sinucid din când în când, mereu întorcându-mă din expediții la ore târzii cu genunchii zdreliți și uneori îmi mai rupeam câte ceva.

— În regulă, copii, spune bunica și își împreunează mâinile când trebuie să ne oprim. Dricul va începe procesiunea îndată ce se instalează toată lumea în capelă. Tot ce trebuie să faceți este să așteptați să fie cărat sicriul înăuntru, apoi să vă așezați în strana din față, în partea stângă. Înțeles?

Vocea lipsită de căldură și de emoție a tatei răzbate din a ei, iar bunica vorbește de parcă n-ar fi vorba despre fiul ei mort pe care ne-am adunat să-l jelim, ci despre o piesă de teatru în care ne pregătim să jucăm. Dacă aș fi capabil să simt ceva acum, cred că aș urî-o.

— Da, bunico, spune Katie.

E rândul meu.

— Înțeles, spun.

— Perfect.

Bunica își aranjează părul, apoi și pe al bunicului, îndreptându-i costumul. Ușile capelei sunt deschise și un mic grup așteaptă, înăuntru și afară, sosirea dricului. Valetul iese din mașina noastră, care acum s-a oprit, să o ajute pe bunica, iar când portiera se deschide...

Aerul e îngreunat de zgomote, mai multe bătăi de inimă decât pot să număr, firele a cel puțin o sută de pulsuri îndesindu-se, aerul însuși părând să inspire și să expire cu fiecare respirație dincolo de zidurile de piatră.

Pot auzi inimile mici ale păsărilor — ciori, fazani, porumbei, diferite de cele ale șoimului care spintecă aerul deasupra noastră. Ușa noduroasă de lemn și fier se deschide și e ca și cum s-ar crăpa un stup cu albine — șoapte, tusețe și ecouri, fiecare notă explodând, prevestitoare de rău. Se naște în mine un impuls vechi, slab, de a-mi pune palmele pe urechi și de a țipa cum făceam (uneori) când eram copil, dar nu urechile au fost problema mea. Ci mintea.

Cum se simte să fii eu, de obicei:

Sunetele pe care n-ar trebui să le pot auzi doar ating suprafața minții mele. Orice altceva e zgomot alb până când mă concentrez, până îmi atrage atenția ceva, dar aici, acum — nu se întâmplă nimic de genul ăsta. Resimt totul ca pe un asalt, o harababură de sunete, de parcă aș fi înconjurat de instrumente care sunt sfărâmate. Mă tulbură îndeajuns încât să nu fi observat mulțimea de capete întoarse peste umăr pentru a se uita la Grupul nostru Îndelung-Așteptat. Și iată, printre ei se află Goose.

Preț de câteva clipe, intensitatea zgomotului îmi încețoșează vederea — mulțimile sunt întotdeauna îngrozitoare, dar azi e mai rău —, iar Goose nu e altceva decât o cascadă de păr blond și un zâmbet larg, flancat de siluetele lui Patrick și Neirin. O mână aterizează greoi pe umărul meu.

— Ghinion, amice, spune Goose cu vocea profundă și surprinzător de răsunătoare ridicându-se deasupra vacarmului.

— Ne pare atât de rău, continuă Patrick.

Neirin doar înclină din cap.

Acele trei chipuri, atât de diferite ca postură și trăsături: Goose — blond, deșirat și gălăgios; Neirin — brunet, blând și inocent, iar Patrick, roșcat și cu pistrui.

Patrick și Neirin par încremeniți în timp — chipurile lor sunt exact așa cum erau în urmă cu aproape trei ani, când am plecat din Westminster. Văd frânturi din amintiri cu fețele lor: Goose arătându-mi degetul mijlociu în Yard; Patrick rulându-și prima țigară cu o concentrare feroce; Neirin mâzgălind probleme de matematică, cu o expresie preocupată.

Și apoi eu, deschizând sticla de șampanie cu sabia și aruncând în guri deschise șampanie de sute de lire. Stingându-mi țigara în clătita cu păr de cal spre groaza comună a profesorilor și studenților adunați pentru ceremonia Greaze și noi patru prizând liniile de cocs, pe care Patrick le-a scos timid din buzunar, de pe iPad-ul lui în biroul tatălui său.

Nu eram un grup de patru prieteni. Pentru asta ar fi trebuit să fim legați de secrete, iar eu nu le-am împărtășit pe ale mele. Secretele te îndepărtează de toți ceilalți, așa că aș sugera ca mare parte din relatarea isprăvilor noastre să ascundă că nu m-am putut conecta niciodată cu ei, în primul rând. Să inserezi aici un suspin înăbușit, bine?

O limbă insinuantă plescăie lângă urechea mea.

— A cam sosit timpul, îmi spune bunica, uitându-se la valet pentru confirmare, apoi la mama mea vitregă.

Cu o zvâcnire aproape imperceptibilă din cap, arată înainte, spre conac, spre grajdurile vechi, antice, dar fortificate de-a lungul secolelor. Pe poartă apar patru frizieni¹ cu coama lucioasă, mânați de un birjar cu o pălărie

¹ Rasă de cai originară din Friesland, Olanda. (N.t.)

înaltă și cu sicriul tatălui meu așezat într-un dric din lemn negru și sticlă în urma lor.

Nu văd atât de bine de aici — capul încă îmi fierbe din cauza zgomotelor, a șoaptelor, a tusetelor și așa mai departe. Dar nu și din cauza Mării.

Sunetul ei, cum s-a auzit mereu — ca o singură notă discordantă, îndeajuns de nearmonioasă pentru a afecta notele din jur —, este imposibil de ignorat. O amprentă fonică numai a ei, Mara cea de neconfundat. Prima dată când am auzit-o, mi-am zis că n-o să mai ascult niciodată pe altcineva.

Privesc și ascult acea notă în timp ce copitele cailor lovesc pământul într-un ritm constant, demn, cu inimile lor mari pompând cu putere din pricina efortului. Aproape că le pot simți plictiseala în timp ce se apropie, motiv pentru care, la jumătatea drumului, valul de teroare și furie din corpurile lor reverberează în al meu. Își întrerup pasul, oprindu-se, împiedicându-se — unul se dă în spate, unul pășește în lateral și se izbește de celălalt. Apoi unul dintre ei se trage înapoi, aproape rupând hamul. Chipul lui Katie este cenușiu, inima luând-o la galop, așa cum vor să facă și caii.

— Este în regulă, spun eu în mod reflex, iar sora mea își smucește capul spre mine și mijeste ochii.

E furie în ei, luptând să-și facă loc alături de tristețea pe care o simte. Ziua de astăzi o schimbă, a schimbat-o deja.

Bunica se ține strâns de brațul bunicului, iar chipul ei e o mască a nepăsării, în timp ce sângele îi îngheață în vene de mânie. Se uită la preot, care le spune ceva oamenilor într-o încercare zadarnică de a-i calma, deoarece caii încep să se năpustească spre capelă, stârnind țipete, în

ciuda faptului că sunt la o oarecare distanță. Le simt puterea în pământ. Sunt pe cale de a o coti brusc la dreapta, dispărând în pădure chiar înainte de a se răsturna dricul.

Știu că o vor face înainte să o facă, pentru că în acel moment o aud pe Mara, o văd alergând spre noi, de-a curmezișul gardurilor vii care încadrează grădinile și pe lângă fântâna cu Atlas și, pe măsură ce drumul ei începe să se intersecteze cu al trăsurii, caii sunt cuprinși de panică. Ochii mei îi întâlnesc pe ai Marei, iar ea se oprește brusc. Privește caii, apoi din nou spre mine.

De ea sunt îngroziți. O știu eu, o știe și ea, astfel că dispare la fel de repede cum a apărut.

Nu aștept să astâmpere cineva caii sau ca groparii să ia coșciugul și să-l ducă spre biserică. Mă feresc de preotul care încearcă să îndemne pe toată lumea să se îndepărteze de scenă și să intre în capelă și reușesc să mă strecor neobservat. Mă uit înapoi doar o dată, înainte să intru în pădure, îndeajuns de mult ca să văd capul aranjat al lui Katie intrând pe ușă cu ochii goi, ținută de brațe de Ruth și de bunicii mei înainte ca ultimii oameni să pătrundă în biserică. Și atunci îi las în urmă pe toți, pe tatăl meu, ce a mai rămas din familia mea abrutizată, și mă duc la Mara.

2. Să nu fii doar bun

Drumul pavat devine pietriș care se transformă într-o cărare prăfuită în timp ce gândul nu-mi stă decât la faptul că o voi vedea din nou. Abia am avut parte de câteva momente singuri de când am sosit în Anglia — bunica s-a împotrivit ideii ca ea să fie prezentă la înmormântare, iar Ruth a încercat o negociere: Anglia da, înmormântarea nu, dar m-am ținut tare. Nu mi-e dor de nimic legat de tatăl meu — el a torturat oameni la care țin, pe Mara cel mai mult dintre toți. Mi s-a părut corect față de ea să-l îngropăm împreună. Să scăpăm împreună de el.

A trecut mai puțin de un an de când Mara m-a întrebat pentru prima oară despre familia mea; am devenit mai apropiat de ea decât am fost vreodată de oricare dintre ei, dar aici, astăzi, acum, nu mă pot abține să nu mă întreb dacă ea a regretat vreodată. Sigur că întâlnirea noastră a fost pusă la cale, deși nu o știam pe atunci, și probabil n-am fi procedat cu mult diferit dacă am fi știut, dar dacă s-ar putea întoarce în timp... ar mai fi vrut să mă cunoască dacă ar fi știut unde aveam să o aduc? În ce avea să intre din cauza mea?

Prima dată când m-a întrebat despre tatăl meu veneam de la mine de acasă, era prima noastră ieșire împreună și, în mod surprinzător, el nu era acasă. Doar mama mea vitregă.

— Așadar, unde era tati Warbucks în dimineața asta?

— Nu știu, nu-mi pasă.

Mara a părut puțin surprinsă și îmi amintesc că am fost mai degrabă surprins de mine însumi — de obicei, nu sunt atât de direct.

— Nu suntem apropiați, am adăugat, sperând să încheiem subiectul ăla.

— Clar, a spus ea.

M-a privit și n-a mai spus nimic — a așteptat să continui. În schimb, m-am ascuns în spatele ochelarilor de soare.

— De ce mama ta nu are accent britanic?

— Nu are accent *englezesc* pentru că e americană.

— Dumnezeuule, serios?

O știam pe tipă de câteva secunde și ea deja mă tachina.

— E din Massachusetts, am spus. Și nu e mama mea naturală, de fapt.

Mara nu știa nimic despre mine, iar tot ce știam eu despre ea era că fusese singura supraviețuitoare a unei nenorociri ce răpise trei vieți și că i-am auzit glasul în minte în noaptea în care s-a întâmplat, în ciuda faptului că era la mii de kilometri distanță. În secunda în care am văzut-o, a trebuit să o cunosc. Ceea ce a însemnat, presupun, să o las să mă cunoască și ea pe mine.

— Mama mea a murit când eu aveam cinci ani, iar Katie aproape patru, am spus pe un ton neutru.